

[Brorsen.]

værende Regering. Jeg vil spørge, hvorledes man egentlig tror, denne Regerings Medlemmer, hvis de havde siddet paa Oppositionsbænken, vilde have optraadt i denne Forsamling. Jeg er overbevist om, at det vilde have regnet med Spørgsmaal, med Dagsordener, med Demonstrationer. Derom er der vist ingen, der kan være i Tvivl, naar man tænker tilbage paa, da Statsministeren var Oppositionsfører i det høje Folketing. Man vilde rette haarde Anklager mod den Regering, der ikke havde formaaet mere end den nuværende Regering i Retning af Løsning af de store politiske Spørgsmaal, der staar paa Dagsordenen.

Det, der naturligt maa være Hovedpunktet og ogsaa har været Hovedpunktet i de Forhandlinger, der føres, og som er Hovedpunktet i hele den politiske Situation, er dette, at skønt de offentlige Udgifter er skruet umaadeligt i Vejret under den nuværende Regerings Førerskab, skønt man har iværksat en Række mere eller mindre kunstige Foranstaltninger, navnlig det sidste, er Tallet paa arbejdsløse stadigt stigende. Det er Realiteter, som Regeringen ikke kan komme uden om, og der er det, jeg har fremført, at det var navnlig paa det Omraade, de nuværende Magthavere mente at have ganske særlige Betingelser for at løse Problemet. Jeg har Indtrykket af, at den højtærede Statsminister betragter sig som en forfulgt Uskyldighed, naar man taler om dette Problem; men det har vist sig, at han aldeles ikke kan indfri de Veksler, som han i sin Tid som Oppositionsfører har udstedt. Jeg synes, man maa sige, at han og hans Regering paa dette Omraade er fuldkommen insolvent.

Sagen er nemlig den, at trods det, Regeringen har sat i Gang, er Arbejdsløsheden større end nogen Sinde, og der er ingen Tvivl om, at vi i dette Øjeblik for længst har passeret Tallet 100 000, og som det gentagende fra vor Side er sagt, kan Spørgsmaalet aldeles ikke løses ved Iværksættelse af en hel Del offentlige Arbejder. Vi har lagt Mærke til, at det, trods de Anstregelser, man i den Henseende har gjort, har vist sig gennem de Tal, vi har faaet, at det kun er et ringe Tal i Sammenligning med de 100 000, man paa den Maade har faaet i Arbejde. Det samme er Tilfældet med Ungdomsarbejdsløsheden, hvorom der blev gjort stor Reklame fra Regeringens og dens Partiers Side. Med Hensyn til det sidste er der jo Lande, der har løst dette Problem, og derfor stilles det Spørgsmaal naturligvis: Hvorledes kan det være, at vi

her i Danmark har saa store Vanskeligheder ved at bekæmpe denne Ungdomsarbejdsløshed? Det maa antagelig være, fordi vi benytter forkerte Metoder, og det er ogsaa Sagen, at naar vi sætter noget i Værk paa dette Omraade, er der ingen Tvivl om, at det er en 5—6 Gange saa dyrt for det offentlige, som det er i de andre Lande, som man sammenligner os med. Og det er atter, fordi Fagforeningstarifferne skal være de retningsgivende, der kan jo ikke være Tale om at komme ind paa mere elastiske Lønningsmetoder.

Den højtærede Statsminister talte om Beskæftigelsen paa et Møde, der blev afholdt for nogen Tid siden, de jyske Husmænds Sendemandsmøde, og ved den Lejlighed synes jeg han var inde paa det rigtige Spor, da han nærmere skulde undersøge, hvad der var Aarsagen til den store Arbejdsløshed, idet han nævnte, at 25 000—50 000 var gaaet bort fra Landbruget. Det er da klart, at det Spørgsmaal melder sig omgaaende: Hvorfor er de gaaet bort fra Landbruget? Her kan der anføres forskellige Grunde, saaledes som det allerede tidligere er sket, men jeg vil anføre, at det er ikke mindst, fordi man i de Tusinder af Landbrugsbedrifter har maattet spare paa Arbejdskraft. De, der er kendt med Forholdene ude i det praktiske Liv — jeg taler her om Landbrugsbedrifterne —, maa jo vide, at i en Bedrift, hvor der normalt er Arbejde, skal vi sige til 3 Personer, kan 2 naturligvis udføre det mest nødvendige, men en hel Del bliver forsømt. Og paa samme Maade gaar det med Haandværkerassistance. Man kan naturligvis fastsætte Tariffer, og man kan sætte dem højere og højere, men det er givet, at hvis de naar en saadan Højde, at man i Bedrifterne mener, at man ikke har Raad til denne Assistance, saa maa man undvære den; saa maler man selv, saa tømmer man selv.

Saaledes er det gaaet til i de senere Aar, medens Landbruget har været i de meget vanskelige Forhold, og man kan være overbevist om, at her har man en af Hovedårsagerne til den store Arbejdsløshed og en af Hovedårsagerne til den store Vandring fra Landet til Byerne. Derfor er det givet, hvad vi har sagt saa tit, at saa længe man ikke har forstaaet, at vort Hovederhverv Landbruget maa arbejde under taalelige Kaar, kommer man ikke Arbejdsløsheden til Livs i dette Land.

Den sidste Forrentningsprocent viser, at der er nogen Bedring, det er der ingen af os der vil benægte, men alligevel har man ikke naaet det normale, og netop i en saadan